

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

4. SRPNA 2019

Z obsahu:

**Růst víry
v kněžském životě (1)**
Z meditace římského
biskupa Františka na
setkání s faráři jeho
diecéze 2. března 2017
- strana 2 -

Svatá Marie MacKillopová
Libor Rösner
- strana 4 -

**Kněz zasvěcený
Neposkvrněnému Srdci
Panny Marie**
Rozhovor s P. Mgr. Jiřím
Poláškem, který letos
oslavil již 25 let
v kněžské službě
- strana 6 -

**Bohaté ovoce působení
Matky Boží a svaté
Filomény**
P. Paul-H. Schmidt
- strana 8 -

**Bud' me
staviteli katedrály (2)**
Robert kardinál Sarah
- strana 10 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (66)**
- strana 12 -

*Chcete obnovit církev? Pak musíme padnout na kolena!
Nejnáléhavějším úkolem je znovuobnovit smysl adorace!
Ztráta smyslu klanění se Bohu je zdrojem všech požárů a krizí,
které otrásají světem i církví.*

(Robert kardinál Sarah)

© Foto Jiří Koleček

Růst víry v kněžském životě (1)

Z meditace římského biskupa Františka na setkání s faráři jeho diecéze 2. března 2017

„Pane, dej nám více víry!“ (Lk 17,5) Tato žádost učedníků vyvstala spontánně ve chvíli, kdy k nim Pán promlouval o milosrdenství a řekl, že máme odpouštět sedmasedmdesátkrát. „Dej nám více víry“, o to prosíme také my, na začátku tohoto rozhovoru. Prosíme o to v jednoduchosti *Katechismu*, který říká: „Abychom žili, rostli a vytrvali ve víře až do konce, musíme ji živit Božím slovem; musíme prosit Pána, aby nám v ní dával

růst, musí se projevovat láskou (Gal 5,6; srov. Jak 2,14–26), udržovat se naději (srov. Řím 15,13) a musí být zakořeněna ve víře církve.“ (*Katechismus katolické církve*, č. 162)

Připadá mi užitečné vyjít ze tří pevných bodů: paměti, naděje a momentálního rozlišování. Paměť, jak říká *Katechismus*, je zakotvena ve víře církve, ve víře našich otců; naděje je tím, co nás ve víře podpirá; a rozlišování mám mít na paměti ve chví-

li, kdy je třeba jednat, uskutečňovat tuto „víru, která se projevuje láskou“.

Formuluji to tímto způsobem:

- Dostal jsem příslib – vždy je důležité **mít na paměti** Pánův příslib, který mi dal na cestu.

- Jsem na cestě – mám **naději** – naděje mi ukazuje horizont, vede mě; je hvězdou a také tím, co mne podpirá, je kotvou, zakotvenou v Kristu.

Pokračování na str. 13

Boží vůle je nevyzpytatelná. Avšak je spravedlivá, milostiplná, všemu tvorstvu toužící přinášet dobro. Je to kniha, kterou bychom nikdy neměli přestávat číst – po vzoru svaté Marie MacKillopové. (str. 4–5) Její poslušnost Boží vůli byla až heroická. A tak i k našim duším může promlouvat výzva této svěťce: „Věř tomu, co dobrý Bůh šeptá ve tvém srdci. Uvěř mu! Uvěř síle Ducha lásky!“ Není to až tak samozřejmé a nedojde se k tomu z ničeho: je potřeba se nejprve vnitřně ztížit – Bůh v lidských srdcích totiž šeptá...

Hledání Boží vůle je jednou z podstatných skutečností, které mají naplňovat lidský život. Je smutné vidět kolem sebe tolik lidí, které Boží vůle buď nezajímá, anebo jen tehdy, když jim není na překážku jejich vlastní vůle. A přesto i oni mohou dojít spásy. Leč nikdy nikdo by neměl zapomenout na Ježíšova varovná slova z dnešního evangelia: „Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši...“ A můžeme závěr parafrázovat: „...a k čemu ti bude tvá libovůle, která ti věčný život nepřinese?“ A ještě přísněji zní slova Panny Marie v jednom ze zjevení Brunovi Cornacchiolovi v Tre Fontane: „Neboť v jedné chvíli budete povoláni k soudu a Boží soud je neomylný.“ (str. 12) To vše vyžaduje pokoru před Trojjediným Bohem, která jediná činí člověka šťastným i v těžkých chvílích života a je zárukou štěstí věčného.

Editorial

O nepřekonatelné síle pokory hovoří také Robert kardinál Sarah ve své promluvě, kterou pronesl několik hodin po návštěvě pařížské katedrály Notre-Dame. (str. 10–11) V dnešním zmateném světě znovu neobjevíme a nepochopíme důstojnost člověka, dokud před Bohem neklesneme na kolena. A i když budeme tímto světem haněni, či snad dokonce pronásledováni, nikdo nemá moc odejmout nám svobodu pokleknout. (srov. Řím 8,35–37) Člověk na svých kolech je silnější než svět! Před člověkem adorujícím Trojjediného Boha se třese i sám Satan! A i když nemůžeme přehlížet skutečnost, že jádrem krize v Církvi je krize kněžství, krize duchovní, přece existuje naděje vedoucí k obrácení a návratu k Bohu: hluboká pokora před Bohem a upřený pohled na Ježíšův kříž. K tomu nás také vedou všichni věrní kněží. Jak důležitá je výzva kardinála Saraha, abychom milovali své kněze! A neděkovali jim za to, co dělají, nýbrž za to, čím jsou. Kněžství patří totiž Ježíši, a to Ježíši ukřižovanému. Jeho hodnotu nemůže snížit žádný hřích, i když by to byl ten nejtěžší ze všech.

Budeme-li vědomě žít v této skutečnosti, pak také lépe pochopíme vztah svatých k Církvi, k její hierarchii a pokoru, s jakou ke kněžím, biskupům či papežům přistupovali. Světci jsou i v tom-

to naše vzory, kterých zvláště v dnešní době je třeba se držet. Jinak hrozí, že sejdeme z cesty spásy tím, že opustíme církev založenou Ježíšem Kristem, i když bychom jejím hříšným členům měli spíše pomáhat svými smírnými obětmi a vytrvalou modlitbou za jejich obrácení, aby vpravdě svatá Církev byla svatá i ve svých členech.

Jedním z mnoha věrných kněží je i P. Jiří Polášek, zodpovědný za Mariánské kněžské hnutí v ČR. Nedávno oslavil milost 25 let kněžské služby, což bylo příležitostí k rozhovoru s ním. (str. 6–7) Je pravým a skromným svědkem upřímné, činné lásky k Bohu, k Církvi, k Panně Marii, k lidem. A podobně jako kardinál Sarah připomíná, že důležitá je podstata, v tomto případě podstata Církve, již je Ježíš Kristus. A vyzývá k odevzdání se Neposkvrněné, která vyvádí z každé krize. Přijměme tuto výzvu za svou a povzbuzujme k tomu i ostatní. Buďme svědky jako svatý Jan Maria Vianney, (str. 8–9) že neexistuje žádná milost Boží, která by neprocházela Mariinými rukama. A věrme ve svém srdci, že její Neposkvrněné Srdce zvítězí nad Satanem, jehož bitevní vítězství jsou jen dočasná, i když pro mnohé duše zatracující. Vroucně se modleme, abychom nebyli pošetilí jako onen boháč v dnešním evangeliu. Bůh lituje každé duše, která nedojde spásy – modleme se za sebe, za Církev i za celý svět.

Daniel Dehner

Odebrat se v soustředěném zamýšlení alespoň na půl hodiny za Ježíšem, to není prostředek na ukrácení dlouhé chvíle. Ten nevelký zlomek času jednou za týden by sis však měl vždy najít, i když se ti zdá, že máš mnoho práce. *Co má člověk za všechno své namáhání a plahočení? Po všechny dny má jen starosti. Ani v noci si neodpočine jeho srdce.* Možná, že právě dnešní se-

tkání ti pomůže podívat se na své neodbytné starosti novým pohledem. Možná, že právě v této chvíli vnitřního zastavení najdeš překvapující klíč k překonání obtíží, které mohou pramenit z toho, že některé věci si tě přespříliš podmanily. Vždyť sám Ježíš má největší zájem na tom, aby se tvé problémy vyřešily a abys získal tu nejskutečnější svobodu a nejpevnější jistotu. Vyprav se proto za Pánem.

Dnes tě nikoliv náhodou předešel jeden člověk, který hledá v Ježíši advokáta a žádá, aby mu dopomohl k nabytí majetku. Pán, který vyhověl tolika potřebným, tentokrát prosebníka veřejně odmítá. Dary, které Ježíš rozdává, když uzdravuje, odpouští hříchy a zahání zlé duchy, přivádějí obdarované zpět k Bohu. Má-li se však Pán stát jen prostředkem k uspokojení pozemských tužeb, byla by to cesta opačným směrem.

Ale ani tento žadatel neodejde s prázdnou. Dostane se mu poučení, které je velmi cenné i pro tebe. Všimni si navíc, že Pánova výstraha je dnes ještě aktuálnější než za onoho času.

Pro své podobenství si božský Mistr zvolil tentokrát úspěšného podnikatele. Představuje nám člověka, kterému se podařilo obratem znásobit své jmění. Tento zbohatlík se cítí u cíle svých snah. Na dlouhé časy má zajištěno *užívání života*. Místo starostí, jak přijít k zisku, nastupují problémy, jak zisk zajistit. Umíš si představit, kolik je dnes těch, kteří v takovém člověku vidí přímo nedostižný vzor?

Navzdory obecnému mínění označuje Pán jeho počínání za pouhé bláznovství. To, čím nadbytek člověka ohrožuje, je oslepující lesk bohatství, který navozuje klamný pocit nadměrného sebevědomí, jistoty a bezpečí. *I když má člověk*

nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má. Ten, kdo všechnu svou jistotu vkládá do vědomí, že si může cokoliv „koupit“, ztrácí zájem o styk s Bohem. Bůh opravdu neprodává ani nekupuje. Tržní myšlení je opakem jeho myšlení. *Bůh je láska.*⁽¹⁾ Obchod nezná lásku a láska nezná obchod. Boží láska je však jediná skutečná, ovšem neprodejná hodnota a jistota. Je to bohatství, které neutrpí ani dlou-

hým odloučením, naopak, připravuje si tak dokonalé naplnění ve věčném spojení. Okamžik pozemského konce, ve kterém se překvapenému bohatci náhle zhroutí celý svět, naplní naopak člověka, který má svůj poklad u Boha, nekončící radostí z bohatství nejskutečnějšího.

Jestliže tě Pán taktó varuje před *zlou žádostivostí a chamtivostí*, chce tě uchránit velkého nebezpečí, že bys na tom, co vlastníš nebo co bys rád vlastnil, zakládal všechno své štěstí, velikost a jistotu. *Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do záhuby.*⁽²⁾ Toto osidlo je osidlem ďáblovým. Vzpomeň si, že i Ježíše si chtěl Satan koupit a nabízel mu všechny poklady světa, ovšem za nemalou cenu, která je stále stejná: *...budeš-li se mi klanět.*⁽³⁾ Ale jak vidíš, Pán zůstává po celý svůj pozemský život příkladem nejvyšší skromnosti a chudoby. Všelicos mu nepřátelé vyčítají, ale nikdy ne majetek či bohatství. Proto když posílal učedníky, aby šli hlásat Boží království jeho jménem, mohl jim říct: *Neberte si ani měšec, ani mošnu...*⁽⁴⁾ *Váš Otec přeče ví, co potřebujete.*⁽⁵⁾

Jsi-li majetný, čeká tě nelehký úkol: *kupovat a užívat, jako bys nic neměl a nic neužíval.*⁽⁶⁾ Ale máš také velkou šanci a současně povinnost: být obzvláště štedrý k těm, kteří jsou v nouzi a *nemají čím odplatit.*⁽⁷⁾ Naučíš se tak i uprostřed bohatství *usilovat o to, co pochází shůry, ne o to, co je na zemi.*

Jsi-li naopak chudý, netrap se pro to, že nemáš, co tak okázale vlastní ti druzí. Vždyť je daleko více toho, co máš a můžeš mít: máš k dispozici poklad, o který tě nepřipraví ani zloději, ani koroze, ani hospodářská krize: jsi přeče milovaným

Pravé bohatství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Mějte se na pozoru před chamtivostí.

Liturgická čtení

1. čtení – Kaz 1,2; 2,21–23

Marnost nad marnost – praví Kazatel – marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnáním, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

2. čtení – Kol 3,1–5.9–11

Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrtvete proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a chamtivost, která je modloslužbou. Neobelhávejte jeden druhého. Svléčte ze sebe člověka starého s jeho počináním a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo

Dokončení na str. 5

dítětem nejbohatšího a nejdobrotivějšího Otce. *On je náš Bůh a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou.*⁽⁸⁾

Rada apoštola Pavla, abys umrtvil všechno, co je v tvých údech pozemského, nezni zastarale jen v této společnosti blahobytu. Byla pro svět nepřijatelná i v dobách apoštolů. Stejně jako tehdy i dnes se důvěrně snoubí *chamtivost a zlá žádostivost se smilstvem a nečistotou*. Poďěkuj svému Pánu, že tě chce všemožně uchránit před takovou *modloslužbou*.

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu!⁽⁹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ 1 Jan 4,16; ⁽²⁾ 1 Tim 6,9; ⁽³⁾ Mt 4,9;

⁽⁴⁾ Lk 9,3; ⁽⁵⁾ Lk 12,30; ⁽⁶⁾ srov. 1 Kor 7,30n;

⁽⁷⁾ srov. Lk 14,14; ⁽⁸⁾ Ž 95,7; ⁽⁹⁾ tamtéž

Svatá Marie MacKillopová

Její touhou bylo plnit Boží vůli. „Nedovedu Vám popsat, jak je Boží vůle nádherná,“ napsala v dopise žena, kterou Benedikt XVI. označil za jednu z nejslavnějších postav australských dějin. „Boží vůle je knihou, jejíž čtení mě nikdy neunaví,“ napsala též. Četla v ní vskutku neúnavně, ač z lidského hlediska byly některé stránky nepochopitelné, vždy však byla provázena Duchem Božím, proto jí nebylo zatěžko probrat se i jejími složitými pasážemi.

Tato australská světice se narodila 15. ledna 1842 ve Fitzroy, dnes součásti Melbourne. Pocházela z rodiny skotských přistěhovalců, kteří s sebou na nejmenší kontinent přinesli i katolickou víru. Její otec dokonce jednu dobu studoval kněžský seminář v Římě, leč v průběhu studia dospěl k závěru, že kněžství není jeho cestou, a seminář opustil. Odplul do daleké Austrálie, kde se svou pozdější manželkou zplodil osm dětí. Jedním z nich byla i Marie.

V Penole, kde studovala učitelský ústav, přišla do styku s místním farárem P. Julianem Tenisonem Woodsem a šlo o setkání zásadní. Nejenže ji duchovně vedl, ale byl i otcem myšlenky, aby využila svých hříven a jako Kristova nevěsta je zúročila vyučováním dětí z nemajetných rodin. Situace v tomto směru byla totiž v Austrálii ubohá. Škol bylo nedostatek, o těch pro chudinu ani nemluvě. Bylo nezbytně nutné alespoň částečně odpovédět na tuto bídu.

Asi čtyři roky se Marie této myšlenky bránila, čtyři roky, v nichž během vyučování na státní škole v Portlandu hledala odpověď na otázku, zda jde skutečně o Boží vůli. Návratem do Penoly v roce 1866 pak s Boží vůlí vyjádřila svůj souhlas. Důležitou roli v jejím rozhodování sehrál i podraz, kterého se na její účet dopustil jeden z jejích kolegů při návštěvě inspektora ve škole, v níž oba učili. Během Mariiny nepřítomnosti vydával dotyčný kolega své hůře připravené žáky za její a naopak. A protože ti „její“ dopadli mizerně, bralo se to jako selhání „jejich“ učitelky a Marie byla propuštěna.

Chápala to jako znamení od Pána, aby se vydala po cestě, kterou před ní v hrubých rysech vytyčil P. Julian. Když se k ní potom přidalo pár podobně orientovaných dívek, byl tím dán počátek řeholního společenství Sester sv. Josefa od

Nejsvětějšího Srdce. O dva roky později obdrželo biskupské schválení a za dalších 20 let pak schválení papežské. Ale nepředbihejme. P. Julian pověřil vedením josefitek, jak se sestrám zkráceně říkalo, Marii z Kříže (Sister Mary of the Cross), jak znělo řeholní jméno někdejší slečny Marie MacKillopové.

Náplní činnosti sester bylo vedení sirotčinců, které samy zakládaly, stejně jako školy pro nejchudší děti či hospice, dále se zaměřily na dívky, jimž hrozilo, že sklouznou na šikmou plochu. Sestry přicházely do čtvrtí obývaných havíři, železničními dělníky či rolníky, tedy opět těmi nejchudšími, žijícími v pravé duchovní poušti. Ke konci roku dosáhl počet sester mladičké kongregace již čísla 70 a působily ve 21 školách státu Adelaide, kde zřídily svůj první klášter. Počáteční slibný rozjezd však zabrzдила překážka obřích rozměrů.

Sv. Marie MacKillopová

V srpnu roku 1871 přibyl do kláštera josefitek biskup Laurence Sheil, Mariin dosavadní podporovatel. Nikoli však na vizitaci, jak se domnívala, ale kvůli tomu, aby ji vyloučil z kongregace, a dokonce i z církve. Toto unáhlené rozhodnutí učinil na popud svého poradce, P. Charlese Horana, jenž sestru Marii z Kříže obvinil z neposlušnosti vůči vlastní osobě.

Přestože šlo o obvinění falešné, za nimž stály ještě jiné skutečnosti než jen obyčejná ješitnost P. Horana, sestra Marie nijak neprotestovala a biskupovu rozhodnutí se podřídila. Považovala to za možnost získat hlubší účast na utrpení Kristově a jeho trpělivým snášením přispět svým dílem ke zvýšení slávy Boží. Jen v dopise matce si postěžovala, že biskup dělá velkou chybu, a vyznala se jí ze svých pocitů, které prožívala v onu osudnou chvíli: „Zdálo se mi, že si přítomnost biskupa a kněží ani neuvědomuji. Vím jen, že jsem je neviděla, ale že jsem cítila velikou lásku k jejich úřadu, lásku a jistou úctu k rozsudku, kterým mě odsoudili. Nedokážu přesně popsat ten pocit, ale byla jsem nesmírně šťastná a cítila jsem se našemu Pánu blíže než kdy předtím. Byl to pocit pokojné a nádherné Boží přítomnosti, na který nikdy nezapomenu.“

Uběhlo půl roku. Umírající biskup Sheil na smrtelné posteli pochopil, že uvěřil falešným obviněním, a exkomunikaci necelý týden před svou smrtí (23. února 1872) z matky Marie sňal. Celá kauza se dostala na přední stránky novin, zejména liberálně laděných, které ji neváhaly patřičně rozmáznout. Vyhlíženou změnu biskupova smýšlení proto sestra Marie z Kříže nijak zvláště neoslavovala, rmoutilo ji, že autorita pastýře Kristovy církve utrpěla újmu.

Rok nato odplula do Říma, aby od Svätého otce Pia IX. získala pro kongregaci potvrzení regulí. Kristův náměstek ji uznal za hlavu kongregace, se schválením však na radu svých poradců mínil počkat až po uplynutí zkušební lhůty. Vůbec se nezpěchovala ani jistým úpravám ve stanovách, považovala to za výraz Boží vůle.

Částečný úspěch ovšem neznamenal, že odteď měly Sestry sv. Josefa od Nejsvětějšího Srdce vyhráno. Stále se našlo velké množství kněží, kteří si osobovali právo diktovat jim, co mají dělat. Nezapomínejme, že šlo o dobu, kdy byla vyžadována bezpodmínečná podřízenost žen mužům

v otázkách týkajících se rozhodování či spravování nějaké instituce, proto působilo pozdvižení, když se matka představená josefitek jejich snahám po dirigování vzpírala, pokud měla za to, že jde o nepatřičné zásahy do života uzavřené komunity. A protože se sestry v kláštorech podřizovaly výhradně své generální představené, kterou jednomyslně v roce 1875 postavily opět do svého čela, brojili proti nim i někteří biskupové, vinící je z neposlušnosti. Marie z Kříže však disponovala triumfem přímé podřízenosti kongregace Svatému stolci, proto jí nikdo nemohl přikazovat tak, jak by chtěl.

Údobí klidu, ba dokonce podpory poté, co se v roce 1877 chopil v Sydney arcibiskupské berle Roger Vaughan, velký příznivec Mariina díla, vystřídal další období protivenství po Vaughanově smrti v roce 1883. Tehdy se z Mariina dosavadního přívržence Christophera Reynoldse, biskupa adelaidské diecéze, stal její odpůrce. Neměl sice mocenské prostředky na to, aby se mu podařilo josefitky rozpustit, ale dosáhl toho, že Marie odstoupila z úřadu generální představené. Až papežské schválení stanov mladé kongregace učinilo v roce 1888 přítrž všem otevřeným útokům.

S Marií z Kříže se nakonec dostal do sporu i P. Julian Woods a opět šlo o jistý druh zhrzenosti ze strany kněze. Jako zakladatel a duchovní vůdce kongregace zasáhl, když chtěla její představená propustit nebo aspoň napomenout dvě řeholnice, které předstíraly vidění. Různá jiná jeho pochybení přiměla posléze Svatý stolec, aby P. Juliana odvolal z postu duchovního vůdce josefitek. Ten to těžce nesl a vinu dával matce Marii. Ona pak jeho následným pomluvám čelila modlitbami za něj a neustálým připomínáním ostatním

sestrám, že právě on je zakladatelem jejich kongregace. Učila je, aby vše považovaly za radost, neboť v ni se dříve nebo později promění všechny zkoušky. Učila je snášet Boží vůli – nejvíce vlastním příkladem, jímž ukazovala, jak úžasně se dá překonat nejedno protivenství při přesvědčení, že tak to chce Pán.

Tyto duchovní postoje tváří tvář těžkým zkouškám a útokům byly Mariiným poznávacím znamením. Nikdy neoplácela zlým zlym; neznamenalo to ovšem, že trpně snášela nespravedlnost, případně že ji nečinně nechávala dopadat na hlavy jiných. Stavěla se na obranu pravdy, bojovala proti bezpráví, jako lvice hájila práva kongregace. „*Byla by rovnocennou soupeřkou pro 50 takových kněží,*“ napsal jednou její bratr Donald ve spojitosti s jedním knězem, který se také pokoušel mluvit jí do vedení její řeholní rodiny.

Zdravé sebevědomí sestry Marie mělo daleko do pýchy, ze které jí následně pokoreni snaživci vinili. Nechala se vést Božím Duchem, proto nedbala rad těch, z nichž vycházel pouze jejich vlastní duch. Zároveň vnímala slabost svého lidství. Když nevěděla, jak dál, hledala posilu v adoraci Nejsvětější svátosti nebo i mezi svými přáteli, mezi něž patřil i její bratr Donald MacKillop, jenž se stal jezuitou. Tak nacházela duchovní podporu a sama ji poskytovala těm, kdo ji potřebovali, bylo-li to v jejich silách. Neúnavně též v duchu charismat své kongregace přinášela hmotnou pomoc nejpotřebnějším a zároveň učila jejich děti. „*Vidět něčí potřebu, a přesto nic neudělat? To nikdy. Nikdy!*“ říkala.

Pokud a dokud mohla, nezůstávala Marie z Kříže jen u slov. Často ji totiž sklátila těžká choroba, která jí byla prostředkem k dalšímu přiblížení se k Bohu.

Když v roce 1902 navštívila Nový Zéland, aby zde vizitovala řeholní domy kongregace, postihl ji záchvat mrtvice, který paralyzoval celou pravou stranu jejího těla. Ačkoli se naučila psát a vykonávat všechny další činnosti levou rukou a ačkoli i nadále jezdila po kláštorech kongregace, její zdraví se vůči hledně zhoršovalo.

To s sebou přinášelo přirozeně i velké bolesti, v jejichž snášení jí pomáhalo vědomí, že jde o Boží vůli, o „*knihu, kterou ji nikdy neúnavně číst*“. Boží vůle pro ni byla alfou a omegou veškerého konání, k její poslušnosti vedla i ostatní. „*Věř tomu, co dobrý Bůh šeptá ve tvém srdci. Uvěř mu! Uvěř síle Ducha lásky!*“ říkala. A tak tomuto šepotu Ducha lásky lačně naslouchala i nyní, když úpěla „*pod jhem, které netlačí, a pod břemenem, které netiží*“.

Protrpěla se až do 8. srpna 1909. Sydneyský arcibiskup Patrick Moran, další z velkých podporovatelů a obdivovatelů Mariina díla, prodlel nějaký čas u jejího smrtelného lože. „*Dnes jsem byl u lůžka svěřence,*“ prohlásil později, „*její smrt přinese mnoho požehnání.*“

Po slavném pohřbu začali věřící navštěvovat její hrob na hřbitově v Gore Hill. Mnozí si do svých domovů odnášeli hlínu z jeho okolí, mnozí vnitřní i vnější uzdravení. V roce 1914 bylo její tělo přeneseno do mariánského oltáře v nově zbudovaném Memorial Chapel v Mount Street v Sydney.

Když byla v roce 1961 na přimluvu Marie z Kříže uzdravena žena postižená leukémií, byl zahájen beatifikační proces této josefitky a byl dovršen 19. ledna 1995 papežem Janem Pavlem II. Jeho nástupce Benedikt XVI. pak sestru Marii z Kříže 17. října 2010 svatořečil – jako první rodilou Australanku vůbec.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všechno a ve všem je Kristus.

Evangelium - Lk 12,13-21

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!“ Odpověděl mu: „Človče, kdo mě ustanovil nad

vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“

Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: »Co udělám? Vždyť už nemám, kam

svou úrodu uložit! Tohle udělám,« řekl si, »strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!«

Bůh však mu řekl: »Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?«

Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.“

Kněz zasvěcený Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Rozhovor s P. Mgr. Jiřím Poláškem, který letos oslavil již 25 let v kněžské službě a je zodpovědný za Mariánské kněžské hnutí v ČR

Narodil se 5. prosince 1965 v Tečovicích u Zlína. V letech 1981–1985 vystudoval umění (design) na uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. Poté absolvoval v Plzni dvouletou základní vojenskou službu, pak pracoval rok a půl jako písmomalíř a návrhář designu ve Zlíně. V roce 1988 nastoupil do kněžského semináře v Litoměřicích a po revoluci se v roce 1990 přesunul do Olomouce. V roce 1993 přijal jáhenské svěcení a 18. června 1994 byl vysvěcen na kněze. Jako jáhen a novokněz působil ve farnosti Výškov. V letech 1995–2002 byl farářem ve Svitavách, poté do roku 2011 v Rožnově pod Radhoštěm a od roku 2011 je farářem na mariánském poutním místě Zašová u Valašského Meziříčí. Od září 1996 je „responsabile“ (odpovědným) Mariánského kněžského hnutí v ČR.

Čtvrtstoletí ve službě Boží – co tě jako první napadne při této zmlínce?

Vděčnost Bohu. A také, že to ještě není mnoho... na setkání jubilatů s otcem arcibiskupem Graubnerem byli letos kněží, kteří slavili 50 let kněžství, a dokonce jeden 60 let! To jsem opravdu obdivoval.

Jak moc se liší nepopsaný list na počátku tvé kněžské služby od reality oněch 25 let?

Samozřejmě že je to rozdíl. Na počátku jsou krásné ideály, představy, jak by to mělo fungovat... Skrze realitu 25 let člověk v kněžské službě dozrává. Konkrétně to například znamená, že se stává chápavějším, trpělivějším k těm, kteří navštěvují kostel nebo zazvoní na faru. Každý se jistě raději setká s radostným knězem než se zasmušilým a přísným farním byrokratem.

Je to sice tradiční otázka, ale člověk je tvor zvědavý: Jaká byla tvá cesta ke kněžství?

Vím, že se za mě babičky ve vesnici modlily. A pak zhruba v mých 16 letech se ozvalo vnuknutí či hlas Boží, když se četl v kostele dopis biskupa Josefa Vraný o kněžských povoláních. Pro mě to bylo silné a jasné volání ke kněžství. A pak znovu se ozvalo během dvouleté vojenské služby v Plzni. Poté jsem začal pracovat v civilním povolání a tak trochu s tím zápasil. Nechtělo se mi. Ale pak jsem si dal ultimátum a řekl si, že do určitého data se musím rozhodnout. Když jsem řekl ano, nastal veliký pokoj v srdci.

Mnohým čtenářům Světa asi není tajemstvím, že jsi velkým čtenářem Panny Marie a responsabile Mariánského kněžského

hnutí u nás. Jak se projevuje síla zasvěcení Neposkvrněné v tvém životě?

S Mariánským kněžským hnutím jsem se setkal už v kněžském semináři, kdy P. Milán Kouba nás bohoslovce zval k modlitbě večeradla. Pak už jako kněz jsem se účastnil večeradel. V roce 1996 za mnou přišel pan Josef Vlček, že umřel Dr. Macoun (zodpovědný za MKH v ČR do roku 1996) a že bych měl vedení MKH převzít já. Takže od té doby jsem měl možnost setkávat se s Donem Gobbim na pravidelných exerciciích MKH v Itálii a zažít několikrát tohoto temperamentního mariánského italského kněze i na večeradlech u nás, a dokonce v mé farnosti v Rožnově, kde jsem před časem působil. Panna Maria skrze tohoto vyvoleného kněze vyzývá: „Zasvěťte se mému Neposkvrněnému Srdci.“ Když člověk odpoví na tuto výzvu, udělá to s upřímností a otevřeným srdcem a přijímá poselství, pocítí pomoc Panny Marie v konkrétních

situacích života. Jako by ho Matka chránila. Zažil jsem to mnohokrát. Ta výzva k svěřeni se Panně Marii je v Modré knize vícekrát.⁽¹⁾

Svět i katolická církev procházejí v současnosti mnoha závažnými zkouškami. Jak si uchovat pevnou a pravou víru, jak obstát a bezpečně jít cestou spásy?

Odpověď je v předešlé otázce: pokud se lidstvo zasvětilo Panně Marii, zažije obnovu. Pokud ne, zkoušek začne přibývat, protože to, co se děje v reálném světě, je důsledkem a odrazem toho, co se odehrává ve světě duchovním. V posledním oběžníku MKH a MCM (viz www.mkh.cz) o tom také píše generální představený MKH, P. Laurent Larroque⁽²⁾, zde vyzývá k životu v odevzdanosti a v důvěře v pomoc Panny Marie. Jistota naděje spočívá také ve slovech Panny Marie ve Fatimě: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“ (Fatimské poselství ze dne 13. 7. 1917)

Mnozí lidé se na katolickou církev dívají skrz prsty. Žel, příčinou jsou mj. pohoršující hříchy některých členů mystického těla Kristova. Jak to konkrétně ovlivňuje tvoji kněžskou službu? Asi musíš nějak reagovat!

Pohoršení bylo vždy, ale právě nyní je vlivem médií zveličováno a bije to do očí. Nemá cenu něco zastírat. Pravda nás činí svobodnými. Já reaguji tím, že učím lásce k Církvi, vyzývám k povinné úctě k papeži. Jistý kněz vyzval jednoho hluchého kritika Církve kvůli pohoršení: „Tady máte sklenici vody a třikrát obejděte kostel. A nic nevylijte!“ Stalo se. Pak mu řekl: „Výborně. Když jste se soustředil na sklenici vody, nic jste nerozlil. Je třeba se soustředit na podstatu Církve, již je Ježíš Kristus, a nehledět na to, co se kde o Církvi povídá.“

Další věcí je odčínovat tyto hříchy. Existují různé formy obětí. Například v naší farnosti je to formou večeřadel, modlitby růžence, adoracemi (i nočními) a také třeba modlitebním maratonem *Modlitební stráž*.

Co bys doporučil těm, kdo se připravují na kněžství? Jistě aby přípravu nepodcenili. A na co by se měli především zaměřit? Co je podle tebe podstatné pro zachování věrnosti ve službě Boží?

Jak už jsem řekl výše, zasvětit své kněžství Panně Marii a nechat se jí formovat. Víme, že svatý papež Jan Pavel II. to také učinil zasvěcením se podle sv. Ludvíka M. Grigniona. Dále by se neměla podceňovat síla modlitby růžence, večeřadel a také by se mělo více přednášet o modlitbě za uzdravení a o charisma-

tech. Řečtinu a hebrejštinu možná kněží zapomenou, ale s těmito věcmi se jistě v budoucnu setkají.

Ještě jedna, možná provokativní otázka: Jistě sis vědom kněžských výzev, které se obecně otevírají v dalších letech života Církve i před tebou. Jaké to jsou?

Osobně nemám nijaké ambice. A co se týká dalších výzev? To je, že chci být dobrým knězem a dobrým pastýřem svých oveček. Velkou výzvou je evangelizace, ke které vyzývá současný papež a také letos v naší arcidiecézi náš otec arcibiskup Jan (letošní měsíc říjen je měsícem evangelizace).

Všem je zřejmé, že kněží pro svoji nelehkou službu potřebují jako nezbytnou posilu modlitby věřících. Avšak co ještě mohou kromě toho věřící pro kněze udělat, aby to pro ně bylo opravdu užitečné a naopak nebylo kontraproduktivní?

Kněží jsou dnes přetíženi administrativou. Papírů spíš přibývá, než ubývá, a také starost o církevní majetky, pole a lesy je náročná: na jednom konci skončíte a můžete začít znovu. A tak jistě každý kněz přivítá větší zapojení farníků, převzetí zodpovědnosti, konkrétní pomoc. Přitom veškerá zodpovědnost padá na hlavu duchovního správce, takže musí být u všeho. Já osobně děkuji všem svým farníkům, kteří se ochotně angažují ve farnosti a přiloží ruku k dílu. A kdo nemůže přijít, tak přihodí korunu do kasičky nebo se pomodlí!

Slovo kněze pro čtenáře Světla...

Vzpomínám si, že jako bohoslovec jsem měl možnost alespoň částečně se zúčastnit duchovního cvičení, které vedl po revoluci Don Stefano Gobbi v olomouckém kněžském semináři začátkem září roku 1991. Ve svých promluvách vyzdvihoval význam mariánského večeřadla, které má tři prvky: svornost, bratrství a jednotu. Ve večeřadlech se uskutečňuje Kristovo nové přikázání: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15,12) Modlitba ve večeřadle je velice silná, účinná a mocná. A je to proto, že jako apoštolové v jeruzalémském večeřadle se modlíme spolu s Marií! Je třeba mnoho modliteb, aby přišel Duch Svatý. Často máme Matku prosit: „Přijď! Buď tady s námi. Pros s námi za nás. Ty nás utvářeš, ty k nám promlouváš. Promlouvej k našim srdcím.“ Tato slova italského vizionáře byla už tehdy pro mne výzvou a povzbuzením a začal jsem se o večeřadla více zajímat. A nelituji toho! Poznal jsem, že právě tyto vlastnosti mariánských večeřadel jsou realitou.

Přeji vám v redakci Matice cyrilometodějské i čtenářům Světla, ať všechno, co děláte, je ke slávě Boží a Mariina Neposkvrněného Srdce.

Děkuji za rozhovor a přeji tobě i všem tvým spolubratrům kněžím, ať už jsou na jakémkoliv hierarchickém stupni Církve, aby vytrvali ve věrnosti Ježíši a jeho neměnnému učení. A ať vám všem Panna Maria, Matka kněží, pomáhá obstat i v těžkých chvílích kněžské služby.

Za týdeník Světlo Daniel Dehner

Poznámky:

(1) Modrá kniha „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ je kniha poselství Panny Marie italskému knězi Stefanu Gobbimu z let 1972–1997.

(2) Do 27. 6. 2019 vedl 6 let celosvětové hnutí MKH.

Bohaté ovoce působení Matky Boží a svaté Filomény

Život a působení svatého faráře arského nevyvolaly pozornost a obdiv jenom u tehdejších současníků, ale jsou stále až do našich dnů zářivým příkladem. Stal se patronem a příkladem pro všechny faráře na celém světě.

Co tak zvláštního a jedinečného ho odlišovalo ode všech ostatních kněží? Jan Maria Vianney to sám prozradil. Pomohli mu mocní světci na příkaz Boží. Byla to vůle Všemohoucího.

Vianneyův slavný životopisec Francis Trochu (1877–1967) a všichni ostatní životopisci se zmiňují o vnuknutích, intuicích a inspiracích, které v jeho apoštolátu nikdy nechyběly. Jeho okolí je zazname-

návalo vždycky s největším údivem, když se stal v Arsu nějaký zázrak. Jenom tak mohl způsobit mnoho dobrého. Právě proto za ním proudily zástupy lidí ze všech stran.

Jedním z mnoha pomocníků v Arsu, kteří se dávali k dispozici pro každou službu, byl rolník Jean-Claude Viret. Zanechal nám tři sešity, které pojednávají o jeho pozorováních v Arsu. Ve vesnici Cousance (Jura) obhospodařoval pan Viret dobře prosperující zemědělskou usedlost s mnoha budovami, stájemi, svěžimi pastvinami a také vinicemi. Podle odhadu byla jejich hodnota 30 000 franků. Žil jako svobodný, nebyl ženatý, byl velmi zbožný a podle svých sil vykonával skutky milosrdenství. Ve

svém dětství nedostal žádané vzdělání, takže jeho poznámky se hemží pravopisnými chybami.

V roce 1832 podnikl Viret pouť do mariánské svatyně Fourvière u Lyonu. Tentokrát uslyšel poprvé o podivuhodných činech faráře z Arsu. Rád by ho osobně navštívil, ale jeho zpovědník mu cestu přísně zakázal. Když ale jeho zvědavost podnítila stále nová vyprávění o neuvěřit-

elných událostech v Arsu a samotná jeho příbuzná Marie Bonotová ho v dopisu pozvala do Arsu, nemohl už více odolávat. Obrátil se o radu na vyšší autoritu a bylo mu řečeno, že je svobodný muž a ať se sám rozhodne podle svého svědomí. Pak slíbil Matce Boží nověnu, kterou chtěl vykonat v Arsu, když ho jistě doveďe na místo jeho touhy.

V polovině října 1842 tam konečně přišel, odevzdal se ihned Prozřetelnosti a poprvé se zúčastnil vyučování katechismu, které vedl P. Vianney. Hluboce ho zklamalo. Tak si „svatého“ nepředstavoval. Ale brzy změnil svůj úsudek. Tento kněz zřejmě četl ve Viretově srdci. Čtvrtý den po svém příjezdu šel Viret ke zpovědi a po

devítidenním pobytu se vrátil domů. Během těchto devíti dnů mohl farář předložit své dva plány: Pro plánovanou kapli v Cousance chtěl přivést z Říma relikvie nějakého světce z katakomb (snad svaté Filomény). Vianney ho ale rozhodně od této cesty zrazoval. A Viretovo druhé přání... V Cousance chtěl založit pobočku řádových bratří. Tady Vianney odpověděl: „Nejlepším dílem, které byste mohl věnovat, by bylo pozvání bratří, kteří vyučují. Takové dílo by bylo užitečnější než tucet jiných...“

Po návratu do Cousance se Viret ptával, kteří bratři by přicházeli v úvahu pro jeho plánované dílo. Nevyznal se ale v drobných rozdílech mezi řeholními společenstvími a vydal se asi

za rok po první návštěvě zase do Arsu. Vianney, zřejmě po osvícení shůry, mu dal jasnou odpověď: „Musíte vzít mariánské bratry z Bordeaux. Ti budou nejvíce vyhovovat pro vaši farnost.“

Ve Francii později nastaly téměř nepřekonatelné obtíže, které nedovolovaly uskutečnit plán. Až Viretovi dědici vznesli nárok. Nakonec se dohodli, že mariánští bratři nenastoupí dříve než pět roků po

Viretově smrti. Viret zemřel 5. října 1867, škola byla otevřena 16. října 1873. Stala se velkým požehnáním pro místo a okolí, až do té doby, kdy „klášterní bouře“ v roce 1903 způsobila její zánik.

Ještě za života Jeana-Claude Vireta zavistivý zpovědník v Cousance nezahálel. Dal jednou svému kajicníkovi úkol, aby se arského faráře zeptal: „Co je vlastně zvláštního na vaší farnosti?“ Vianney však nemiloval takové zbytečné dotěrnosti a pokrčil jenom rameny. „Nuže tedy,“ odpověděl Viret, „v Cousance tedy ohlásím, že ve vaší farnosti není nic zvláštního!“ To se ale Vianney ihned bránil: „V tom případě byste lhal. Lhát se nesmí!“ Pak měl Vianney přece říci, čím se Ars odlišuje od všech ostatních farností. Tu už nebyl s odpovědí v rozpacích: „Rekněte mu (zpovědníkovi v Cousance), že se zde děje všechno prostřednictvím nejblahoslavenější Panny. Dějí se zde uzdravení hluchých, němých, slepých, ochrnutých, posedlých. Dějí se zázraky a obrácení, každý den, někdy i vícekrát za den. Ale toto všechno se děje na přímluvu nejbahoslavenější Panny a svaté Filomény.“

Výslovná úcta k Marii a působení sv. Filomény, jejíž pozůstatky byly znovu objeveny v Římě v roce 1802 v katakombách sv. Priscily, byly to „typické“ pro Ars. Je tu jedna dříve zcela neznámá svěťice, jejíž vlastní jméno není dodnes možné s určitostí uvést. Protože „Filoména“, jak je uvedeno na sestavených střepech, znamená řecky jednoduše „Milovaná“ nebo „Miláček“! Tak ji mohli pojmenovat její zarmoucení rodiče při rozloučení. Nebo to bylo její opravdové jméno?

To dnes není důležité. Vždyť od roku 1802 slyší na toto jméno, kdykoliv se na ni takto zavolá! Je také úplně jedno, jestli za svého života byla princeznou z významného královského domu, nebo jen pohrdanou otrokyní. Bůh se nedívá na společenské postavení osoby.

V Arsu ji uctíval farář Vianney zvláště na dvou místech. Jednu z jejích relikvií uchovával na faře, v místnosti pro hosty, kde byl v roce 1843 na přímluvu sv. Filomény uzdraven z těžké nemoci. A jednu v boční kapli farního kostela, kterou nechal přistavit na její počest.

*Svatý Jan Maria Vianney,
farář arský – okenní
vitráž, kostel v Chirens,
Francie*

Jean-Claude Viret byl během jednoho svého pobytu v Arsu svědkem zjevného zázraku, který ve svých poznámkách velmi podrobně popsal. Stalo se to v pondělí 24. července 1848:

Ve stejném poštovním kočáře, který ho přivezl do Arsu, sedělo asi dvanáctileté či třináctileté děvče, úplně ochrnlé, doprovázené svojí tetou. Obě se ubytovaly v Arsu u pekaře Petita, kde se také Viret vždycky ubytovával. Setkávali se po více dnů stále znovu, jedli u stejného stolu.

Hned při prvním setkání říkal farář Vianney ochrnlé: „Moje dítě, jsi opravdu hodná. Jakmile přijmeš svatě přijímání, budeš uzdravena.“

Při mši svaté, která následovala v kapli sv. Filomény, směli ministrovat jeden seminarista a Viret. Tak to mohl zažít z největší blízkosti. Po přijímání věřících vedl Viret faráře k děvčeti sedícím poněkud bokem. Přijala proměněnou Hostii. Uběhlo několik minut, pak ochrnlé dítě vyskočilo a hlasitě jásalo: „Jsem úplně uzdravená!“ V následujících dnech odpoledne doprovázela faráře Vianneye při jeho návštěvách nemocných po obci, šťastná a veselá, beze stopy po nemoci, třebaže byla od nejtútlejšího dětství zcela neschopná chůze. Všichni poutníci jásali s ní.

Když Viret v pozdějších letech potkal v Arsu dívku znovu, viděl, že uzdravení bylo trvalé, bez recidivy. Zkrátka zázrak!

Vireta to táhlo stále znovu do Arsu. Přihlásil se do pořadatelské služby, tam se mohl uplatnit. Tehdy napsal tři sešity „Paměti“, které byly pro Vianneyova životopisce Francise Trochu pokladnicí pro jeho zkoumání, zvláště co se týká Vianneyových kázání a katechezí.

Když v parném létě 1859 končil svatý farář svůj život, pobýval Viret právě v Arsu. Stále ještě byl svobodný, a mohl proto se svým časem volně nakládat. Od nabídky, aby se připojil k mariánským bratřím jako člen řádu, ho Vianney odrazil. Pro uspořádaný život v řádu nebyl Viret vhodnou osobou.

Viret pomáhal ulehčovat život na smrt nemocnému farářům tím, že stříkal chladnou vodu na střechu fary, aby nemocný navzdory vedru mohl dýchat. Když se krátce potom dostavila smrt, vynesli Vianneyovo tělo ven, nepokryté, a Viret držel stínidlo nad rakví, aby mohl fotograf udělat tři vhodné snímky budoucího světce.

Svatá Filoména

Jednu z těchto fotografií najdeme v mnoha životopisech svatého faráře z Arsu.

Matka Boží byla jasnou hvězdou, která zářila nad životem tohoto světce, to mohl Jean-Claude Viret potvrdit. Ve všech náboženských záležitostech, když šlo o spásu duší, zvláště když bylo na vážkách obrácení hříšníků, vzýval ji Vianney svými prosbami a skutky pokání. Čerpal bez umdlení ze srdce Mariina, které je naplněno milostí (srov. Lk 1,28.30), nepřestal nikdy. Kázal o ní: „Nebeský Otec se dívá se zalíbením na Srdce nejbлаhoslavenější Panny jako na mistrovské dílo svých rukou... V Srdci nejbлаhoslavenější Panny je jenom slitování... Mariino Srdce má pro nás tolik něhy, že všechna srdce lidských matek, kdyby se spojily jejich nejlepší vlastnosti, by nebyla nic více než kus ledu ve srovnání s jejím Srdcem. Všichni svatí měli velkou úctu k nejbлаhoslavenější Panně. Neexistuje žádná milost, která by neprocházela jejím rukama.“

Všichni farníci z Arsu měli být zasvěceni Marii. Toto zasvěcení provedl farář Vianney dne 1. května 1836. Okolo krku sochy Neposkvrněné zavěsil pozlacené srdce. V něm byla zapsána všechna jména farníků. Od té doby byli všichni bez výjimky zasvěceni Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. (To bylo více než 80 let před zjeveními ve Fatimě, kde bylo toto zasvěcení doporučováno.)

Zatímco farář Vianney stavěl v duchovních záležitostech hlavně na přímlyvě Matky Boží, obracel se v materiálních požadavcích a uzdravování nemocných více na svoji oblíbenou světici Filoménu, mučednici prvotní církve.

Světice pomáhala Vianneyovi vždycky, když určité žádosti byly v souladu s vůlí Boží, vždycky však, když pomoc shůry sloužila spásě duší. Jinak zůstávalo nebe němé. Také Jean-Claude Viret musel zakusit, že příliš lidská přání někdy odporují Božím úmyslům. Tak nebyli v Arsu uzdraveni jeho dva sourozenci, ale zažili jistý druh obrácení. Tím jim bylo pomozeno více. Bůh soudí jinak než většina lidí. On ví, co je pro nás opravdu užitečné.

Mnoho křesťanů dnes nedbá na úctu ke světcům, většina protestantů ji striktně odmítá. Písmo svaté nás o tom poučuje lépe: sám zakladatel křesťanství, Syn Boží, nepohrdal vstoupit do vztahu s anděly a svatými a mluvit s nimi. Tak čteme, že nějakou dobu před svým utrpením vystoupil na vysokou horu. A zatímco se tam modlil, zjevili se mu Mojžiš a Eliáš. S nimi rozmlouval o svém budoucím utrpení v Jeruzalémě (srov. Lk 9,31).

A když k tomu došlo a jeho utrpení začalo, modlil se na Olivové hoře. Tu se otevřelo nebe, přišel anděl a posiloval ho (srov. Lk 22,43).

Neměli bychom tedy pohrdat pomocí našich bratří a sester, kteří jsou již v nebi, a andělů, kteří jsou nám dáni k ochraně. Ježíš sám je nám v tom příkladem, který bychom měli následovat.

Svatý farář arský rozuměl nadpozemským tajemstvím království Božího. Když zahrnoval prosbami obyvatele nebes, nebyl nikdy zklamán.

Prostý sedlák, Jean-Claude Viret, a mnozí jiní se stali v Arsu svědky, jak působí důvěra ke svatým: živý pohled k Marii a úcta ke světcům svolává požehnání na prosebníka a jeho prosby. Takový postoj vždycky nese ovoce, žádná prosba není nadarmo.

*Z Marie heute 7/8/2018 přeložil -mp
(Redakčně upraveno)*

Poznámka:

Citáty, které se týkají Jeana-Claude Vireta, jsou převzaty ze spisu Francise Trochu: *Un Gardien du Curé d'Ar: Jean-Claude Viret*. Paris 1961.

Bud'me staviteli katedrály (2)

Promluva přednesená J. Em. Robertem kardinálem Sarahem
v kostele sv. Františka Xaverského v Paříži dne 25. května 2019,
jen několik hodin po jeho návštěvě vyhořelé katedrály Notre-Dame

Co je tedy třeba obnovit jako první?

1) Klenba: adorace

Bez váhání vám říkám: Chcete obnovit církev? Pak musíme padnout na kolena!

Chcete obnovit tuto nádhernou katedrálu, kterou je katolická církev? Poklekněte na svá kolena! Katedrála je nejvíce ze všeho místem, kde lid klečí, katedrála je místem, ve kterém je Bůh přítomen v Nejsvětější svátosti. Nejnaléhavějším úkolem je znovuobnovit smysl adorace! Ztráta smyslu klanění se Bohu je zdrojem všech požárů a krizí, které otrásají světem i Církví.

Potřebujeme ty, kteří adorují! Svět umírá, protože takové adorující postrádá! Církev žízni pro nedostatek adorujících, kterými by uhasila svoji žízeň! Nemáme lidi, kteří klesnou na svá kolena jako Ježíš, když se obrátil ke svému Otci a našemu Otci: „Potom od nich pooděšel, co by kamenem dohodil, poklekl a modlil se takto: »Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich! Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!«“ (Lk 22,41; srov. Mt 26,39; Mk 14,35-36)

Neobjevíme a nepochopíme znovu důstojnost člověka, dokud nepoznáme transcendenci Boha. Člověk je jen tehdy nádherný a vznešený, když před Bohem klesá na kolena. Velký člověk je pokorný a pokorným se člověk stává na svých kolenou!

Moji přátelé, pokud někdy ztrácíme naději, když čelíme silám tohoto světa, pokud někdy naše ramena klesnou před mocí tohoto světa, pamatujte, že nikdo nemá moc odejmout vám svobodu pokleknout! Pokud bezbožný kněz zneužívá svoji autoritu a bez citu vám zabráňuje pokleknout při svatém přijímání, neztratíte svůj klid a pokoj před Pánem v Eucharistii. Neodporujte mu, ale raději se modlete za tyto kněze, kteří svým chováním znesvěčují a urážejí toho, kterého drží ve svých rukou. Usilujte napodobit pokoru Boha a nechte svá srdce, svou vůli, svůj rozum, svoji sebelásku a celé své vnitřní bytí pokleknout. Toto je výlučně Boží

prostor. Člověk na svých kolenou je silnější než svět! Je neotřesitelnou hradbou proti ateismu a pošestlosti člověka. Člověk na svých kolenou nutí Satana třást se v jeho celé pýše!

Všichni, kdo jste v očích lidí bez moci a vlivu, ale umíte klečat před Bohem, nemějte strach před těmi, kteří vás chtějí zastrášovat! Vaše poslání je velké. Je to „zachraňovat svět před jeho zničením“!⁽³⁾

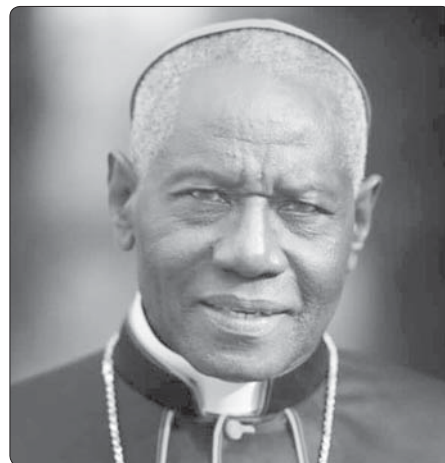
Mluvim především k vám, kteří jste nemocní, slabí na těle nebo na duši, kteří jste hendikepovaní a které společnost pokládá za zbytečné a chce je umlčet: když se modlíte, když adorujete, stáváte se velkými! Máte zvláštní důstojnost, protože jedinečným způsobem připomínáte ukřižovaného Krista! A dovolte mi to přirovnání: celá Církev klečí před vámi, protože jste obrazem Ježíše, jeho přítomnosti! Chceme vám sloužit, milovat vás, utěšit vás, potěšit vás. Chceme se také od vás učit. Kázete nám evangelium klanění ve vašem utrpení. Jste tedy pokladem!

Katedrála ztrácí svůj smysl, pokud do ní nikdo nepřichází adorovat, svoji tvář padnout na zem před Boží tvář! Katedrála postrádá svůj smysl, pokud liturgie, kterou slavíme, není zamýšlena tak, aby nás vedla k Bohu, směrem ke kříži. Proto tedy naše katedrála potřebuje kněze, kteří v ní budou sloužit mši svatou a modlit se modlitbu Církve.

Pokud se mají lidé klanět Bohu, pak kněží a biskupové musí být prvními adorujícími. Jsou povoláni být neustále před Boží tvář. Jejich existence má být nekonečnou modlitbou, neustálá bohoslužba. Jsou našimi pastýři.

Často je to biskup a kněží, kteří zanedbávají modlitbu. Neboť se soustředí na sebe a své aktivity a příliš se soustředí na lidské výsledky své služby. Nenacházejí čas pro Boha, protože ztratili citlivost pro Boha. Bůh již nemá místo v jejich životě.

Moji milí přátelé, jsem přesvědčen, že jádrem krize v Církvi je krize kněžství, krize kněží. Pokud se katedrála rozpadá, je to proto, že identita kněží se rozpadla

Robert kardinál Sarah

jako první. Odejmulí jsme jim kněžskou identitu. Naučili jsme je myslet, že musí být obchodníky, výkonnými pracovníky, kteří jsou aktivní a všude a v každé minutě všudypřítomní.

Avšak kněz je především pokračováním přítomnosti Krista. Je v základě adorujícím člověkem, který je neustále v Boží přítomnosti. Nemusí dokazovat, co dělá, ale čím je. Je *ipse Christus*, Kristus sám.

Mnohé případy sexuálního zneužití mladistvých odhalují základní duchovní krizi, vážnou, hlubokou a tragickou trhlinu mezi knězem a Kristem. Samozřejmě, jsou zde i sociální faktory: krize v 60. letech a sexuální revoluce ve společnosti, která se přivalila na Církev. Musíme mít však odvahu jít dále. Jak Benedikt XVI. nedávno řekl, kořeny této krize jsou duchovní. Základním důvodem pro zneužití anebo život morálně neslučitelný s kněžským celibátem je konkrétní nepřítomnost Boha v životě kněží. Jsme již delší dobu svědky podoby kněžského života, který již není určován vírou. Pokud je zde nějaké povolání, které musí být zcela a naprosto určováno vírou, pak je to kněžské povolání. Závěrem z toho plyne, že důvodem pro zneužití je nepřítomnost Boha. Jen tehdy, když víra neurčuje jednání člověka, jsou pak taková přestoupení možná. A Benedikt XVI. nám připomíná:

„Středem našeho života musí být určitě denní slavení Eucharistie. Nejdůležitější jsou slova konsekrace: »Toto je mé Tělo, toto je má Krev«, což znamená, že mluvíme »in persona Christi«. Kristus nám zde dovoluje říci jeho »Já«, vyslovujeme »Já« Krista. Kristus »nás k sobě přitahuje« a dovoluje nám být s ním sjednoceni.

Sjednocuje nás k jeho »Já«. Tak tedy, skrze toto konání, skutečnost, že nás »přitahuje« k sobě, aby naše »já« bylo v jednotě s jeho »Já«, si uvědomujeme stálost, jedinečnost jeho kněžství... Je to tato jednotata s jeho »Já«, která se uskutečňuje skrze slova konsekrace... Proto je celibát předzvěst, náznak, uskutečnitelný skrze milost Pána, který nás k sobě přitahuje ke vzkríšenému, oslavenému životu.“⁽⁴⁾

Věnoval jsem tuto knihu⁽⁵⁾ kněžím na celém světě, protože vím, že trpí. Mnozí se cítí být opuštěni. My biskupové neseeme velký podíl zodpovědnosti za krizi kněžství. Byli jsme jim jejich otci? Naslouchali jsme jim, rozuměli jsme jim a vedli jsme je? Dali jsme jim příklad? Příliš často jsou diecéze přetvořeny na administrativní složky. Je zde tolik setkání. Biskup by měl být vzorem kněžství. Avšak my sami jsme vzdáleni od toho, abychom se v tichu modlili anebo zpívali modlitbu církve v našich katedrálách. Obávám se, že se ztrácíme v podřadných, světských záležitostech.

Místo kněze je na kříži. Když slaví mši svatou, je u zdroje svého celého života, a tím je kříž. Celibát je konkrétní způsob, který nám dovoluje žít tajemství kříže v našem životě. Celibát vpisuje kříž do našeho těla. To je důvod, proč je celibát nepřijatelný pro moderní svět. Kněžský celibát je skandálem pro moderního člověka, protože kříž je skandálem.

V této knize chci kněze povzbudit. Chci jim říci: milujte kněžství. Buďte hrdí, že jste ukřižováni s Kristem! Nebojte se nenávisť světa! Chci vám ukázat svoji náklonnost kněžím celého světa jako otec a bratr! Chci zde mezi vámi a s vámi vyjádřit svoji hlubokou úctu všem věrným kněžím na světě! Chci jim před vámi a s vámi vzdát čest!

Milí přátelé, milujte své kněze! Neděkujte jim za to, co dělají, ale za to, čím jsou! Milí přátelé, nermuťte se cílenými vyšetřováními, která zobrazují hroznou situaci nezodpovědných kněží, jejichž vnitřní život je nemocný a kteří jsou i v samém středu vedení Církve. Zachovejte si klid a doufejte jako Panna Maria a svatý Jan pod křížem. Nemorální kněží, biskupové a kardinálové nemohou poskvřnit jasné svědectví více než čtyři sta tisíc kněží na celém světě, kteří slouží Pánu každý den s vírou, svatostí, radostí a pokorou!

Musíme se držet reality a být konkrétní. Ano, jsou zde hříšníci. Ano, jsou zde nevěrní kněží, biskupové, a dokonce i kardinálové, kteří selhali při zachování celibátu. Zároveň však, a to je taky velice vážné, selhali při zachování pravé nauky! Hřích by nás neměl překvapit. Na druhé straně, musíme mít odvahu jej pojmenovat. Nesmíme se bát znovu objevit zbraně duchovního boje: modlitba, pokání, půst. Musíme mít jasný cíl potrestat nevěrnost. Musíme najít konkrétní prostředky tomu zabránit. Víím, že bez společného modlitebního života, bez minimálního společného bratrského života mezi kněžímí je věrnost iluzí. Musíme se podívat na model ve Skutcích apoštolů.

Chci zopakovat vám kněžím a řeholníkům, kteří nejste vidět a jste zapomenuti, vám, kterým společnost často spílá, vám, kteří jste věrní slibům svého svěcení, že před vámi se síly tohoto světa třesou! Připomínáte jim živou a nepostradatelnou přítomnost Boha pro budoucnost lidstva. Vaše přítomnost je nepřijatelná pro knížete lži. Bez vás, drazí bratři kněží a zasvěcené osoby, lidskost by byla chudší, méně zářivější, méně krásná! Bez vás by naše katedrály byly bezúčelné budovy bez života!

Jste živou hradbou pravdy, protože jste se rozhodli milovat, a to i na kříži. Milí bratři kněží, milí zasvěcení bratři a sestry, zkušenost kříže je zkušenost pravdy našich životů! Osoba nebo kněz, který hlásá pravdu Boha, nevyhnutelně přilne ke kříži. Zakusí utrpení, ukřižování a smrt na kříži. Všichni křesťané a zvláště kněží jsou neustále na kříži, aby jejich svědectví pravdy mohlo šířit své světlo a lži byly zničeny. Zvláštním způsobem nosíme vždy a všude s sebou na svém těle utrpení a smrt Ježíše, aby život Ježíše mohl být hlásán našimi těly (srov. 2 Kor 4,10).

Často slyším, že se říká o celibátu, jak je to jen otázka disciplíny v historii. Pevně jsem přesvědčen, že je to tvrzení chybné. Jak jsem řekl dříve, celibát odhaluje v sobě podstatu křesťanského kněžství, jmenovitě dokonalou souhru a naproté ztotožnění kněze s Kristem, veleknězem Nového zákona a budoucích dober (srov. Žid 9,11). V tomto smyslu kněz není pouze *alter Christus*, druhý Kristus, on je opravdu *ipse Christus*, Kristus sám. Skrze eucharistickou oběť je zcela přetvořen

v Krista, je takzvaně „proměněn“, utvořen, změněn v Krista. A protože Kristus a apoštolové žili dokonalou čistotou a celibát jako znak jejich naprostého a úplného daru Otci, je proto důležité i dnes vidět celibát jako důležitou nezbytnost pro Církev. Mluvit o něm jako o druhotné skutečnosti je zraňující pro všechny kněze na světě!

Jsem hluboce přesvědčen, že relativizace kněžského celibátu zredukuje kněžství pouze na společenskou roli. Avšak kněžství není role, nýbrž povolání. Být knězem neznamená nejdříve a především něco konat, ale někým být. Znamená být Kristem; znamená být prodlouženou přítomností Krista mezi lidem. Kristus je skutečným ženichem Církve. Miloval svoji Církev a vydal se za ni, „aby ji posvětil tím, že ji očistil koupelí ve vodě, kterou doprovází slovo; on ji totiž před sebe chtěl předvést jako zcela zářící, bez úhony i bez vrásky, a bez čehokoli podobného, ale svatou a neposkvřněnou“ (Ef 5,25–27). Kněz vydává sebe, jako Kristus se vydal za celou Církev. Celibát jasně ukazuje tento dar a je jeho konkrétním a živým symbolem. Celibát je pečeť kříže na náš kněžský život! Je to vzdech kněžské duše, která vyznává svoji lásku Otci a absolutní dar sebe samého Církvi!

Chcít relativizovat celibát vede k pohrdání tohoto radikálního daru, který tolik věrných kněží žilo ode dne svého svěcení. Chci zde zvolat s tolika mými bratry kněžímí, že skutečně trpím, když vidím pohrdání kněžským celibátem! Samozřejmě, tato oblast se neobejde bez slabosti. Ale ten, kdo padá, vzápětí povstává a pokračuje svoji cestu následovat Krista s větší oddaností a rozhodností.

(Pokračování)

Z www.catholicworldreport.com/2019/06/21

s přihlédnutím

k www.evangelium-vitae.org (24. 6. 2019)

přeložila -hš-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽³⁾ Albert Camus, *Promluva při udělení Nobelovy ceny za literaturu*, 10. 12. 1957.

⁽⁴⁾ *Rozhovor papeže Benedikta XVI. s kněžímí*, náměstí Sv. Petra v Římě, 10. června 2010.

⁽⁵⁾ Kardinál Sarah tuto promluvu přednesl v kostele sv. Františka Xaverského v Paříži při prezentaci své knihy *The Day is Far Spent* (Den se nachyluje k večeru). [pozn. red.]

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (66)

11. Budoucnost (Sedmá část)

Dne 23. února 1982 pronesla Panna Maria příslib o konečném vítězství, když prohlásila, že mnozí „jsou proti mně a proti místu, kde jsem se zjevila: vši svou silou jednají proti a prohnane nešetří žádnou snahou u odpovědných osob, aby toto místo nezazářilo, jak jednali i na jiných místech, kam jsem sestoupila předtím, než jsem přišla do Tre Fontane, abych ukázala na prostředek spásy a pokoje!“ Avšak navzdory tomu „svatyně bude oficiálně schválena! A bude to odsud, odkud vzejde pokoj; bude to zde, kde bude mít místo křížová výprava lásky.“

A pro dosažení tohoto cíle Maria předpověděla, že papeži „se dostane znamení ve snu“:

„Svatost Otce má sen, že je chudý a opuštěný, a bude vidět, jak se Církev bortí a spěje do záhuby. Takové bude znamení ve snu. Když se mu to bude zdát, tehdy uvěří a v kázání prohlásí, že pravá Církev pokoje a jednoty lásky pro vykoupění, pro spásu a pro posvěcení je Církev,

kde vládou tři bílé Body zjevení a tradice, jak to Ježíš Kristus, můj Syn v čase a Bůh Syn Otce mimo čas, ve věčnosti ustanovil, že totiž Církev Eucharistie, Církev Neposkvrněné Matky Boží a Církev trinitární autority – vikář, Svatost Otce⁽¹⁾ – nejsou tři pravdy nebo tři skály, nýbrž jedna pravda a jediná skála.“

Skutečně, jak Maria svěřila vizionáři dne 31. prosince 1990, působí již „falešní proroci, kteří všemi prostředky usilují o to, aby otrávil duše změnou nauky Ježíše, mého milovaného Syna, v nauky satanské; a odstraní oběť kříže, která se opakuje na oltářích světa!⁽²⁾ Tito traviči odstraní prostředky spásy; a již pronikli do světla Církev, která je božská a která spočívá na mém Synu, úhelném kameni, jenž tuto skálu umístil na ramena Petra a apoštolů.“ Současně však upřesňuje, že „je zde příslib, který učinil Ježíš, že nepřátelé sice mohou ničit duše a mohou poskvrňovat naději, ale nemohou zničit Církev: nebudou ji moci přemoci a peklo s celou svou mocí nebude moci nic proti Církvě mého Syna;⁽³⁾ a ten, kdo v ní žije, bude spasen.“

Nebude to však jediné katolická církev, na kterou bude útočeno. První poselství z roku 1947 výslovně tvrdilo, že „svět vstoupí do další války, nelitostnější než války předchozí; nejvíce bude zasažena Skála [Vatikán, pozn. autora] věčná na věky, aby byla útočištěm svatých Božích vyvolených, žijících na jeho trůně lásky, [a že] bude nejvyšší silné zemětřesení, které otřese celou zeměkouli. Dávám vám mateřské upozornění: nepotulujte se a ani nejděte spát, jste-li v těžkém hříchu, ale vyzpovídejte se, číňte pokání za to, čeho jste se dopustili, a už se toho nedopouštějte. Nehřešte, moji synáčkové, nehřešte! Neboť v jedné chvíli budete povoláni k soudu a Boží soud je neomylný.“⁽⁴⁾

Nesčetné byly obrazy smrti, které s hroznou intenzitou a často ve snech sužovaly Bruna.

Dne 12. května 1967 poznamenává:

„Dnešní vidění bylo hrozné. Viděl jsem mnoho lidí, jak padali do studně krve a křičeli o pomoc, a lidi, jak procházeli blízko a smáli se, aniž by si všimli toho, kdo byl na cestě zavražděn jako jehňátko obětované v celopalů. Jeden hlas křičel: »Hle, přijde na zem bída; smrt způsobí, že mnozí padnou do vlastní krve; číňte pokání a modlete se, aby vám přišla na pomoc mocná ruka Boží!«“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Pod záštitou kardinála Dominika Duky a olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera se koná

NOČNÍ MODLITEBNÍ PROCESÍ PROTI RATIFIKACI ISTANBULSKÉ ÚMLUVY, ZA OCHRANU RODINY A NENAROZENÉHO ŽIVOTA.

„A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“

Staré Město u Uherského Hradiště – Velehrad z 23. na 24. srpna 2019 (pátek – sobota)

Pozvání přijal P. Ing. Mgr. Marián Kuffa, Dr.h.c.

Hlavním úmyslem je vyprosit odmítnutí Istanbulské úmluvy, která skrytou formou útočí na samotnou podstatu stvoření a zaváděním gender ideologie se snaží prosadit zničení rodiny a přirozeného řádu hodnot, které ustanovil Bůh. Připojujeme též úmysl za ochranu nenarozeného života.

Organizace poutě:

21.30 hod. – zahájení programu v kostele Svatého Ducha ve Starém Městě • **22.15 hod.** – přednáška VÝZNAM RODINY A MANŽELSTVÍ – Prof. MUDr. Jozef Mikloško, PhD. • **23.15 hod.** – zahájení pěšího procesí na Velehrad • cca v **1.30 hod.** – **mše svatá** v bazilice na Velehradě, hlavní celebrant P. Ing. Mgr. Marián Kuffa, Dr.h.c. • **3.40 hod.** – doprava do Starého Města a k vlakovému nádraží. Těšíme se na vás!

Více podrobností na www.veceradlo.cz nebo www.zachovejmerodinu.cz.

POUTNÍ MÍSTO KLOKOTY – VEČERNÍ PROHLÍDKY

Srdečně zveme na komentovanou prohlídku areálu s varhanním dostaveníčkem. Průvodkyně Marie Janouchová, varhaník Ladislav Šotek. **Termíny:** 13. 8., 20. 8., 28. 8. a 10. 9. 2019. Začátek vždy ve 20 hodin. **Vstupné:** 100 Kč. Výtěžek bude použit na revitalizaci presbytáře kostela. Rezervace vstupenek na e-mail: klokotypoutni@centrum.cz. Více informací o poutním místě na www.klokoty.cz.

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. papež, kterého Panna Maria od Zjevení nazývá Svatostí Otce, jenž je vikářem neboli náměstkem Ježíše Krista na zemi a který vládne trinitární autoritou, tedy autoritou ve jménu Nejsvětější Trojice. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy oběť mše svaté. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Srov. Kristova slova sv. Petru: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.“ (Mt 16,18) [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Přesněji řečeno, druhá část poselství (o zemětřesení) není z prvního poselství Panny Marie v roce 1947, ale z jejího poselství z 15. srpna 1958. [pozn. překl.]

Růst víry v kněžském životě (1)

- pokračování meditace římského biskupa Františka ze str. 2

• A v konkrétní chvíli, na každé křížovatce cest musím *rozlišovat* konkrétní dobro, jak mohu pokročit vpřed v lásce, a také způsob, jakým Pán chce, abych postupoval.

Připomínání obdržených milostí dodává naší víře pevnost vtělení; umísťuje ji do dějin, dějin víry našich otců, kteří „umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno“ (Žid 11,13).

My, před „množstvím těch, kteří se na nás dívají“, dívající se tam, kam oni, „mějme oči upřeny na Ježíše, od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12,2).

Naděje je tím, co otevírá víru Božím překvapením. Náš Bůh je vždy větší než všechno to, co si o něm můžeme myslet, jak si ho dokážeme představovat, než to, co mu patří, a než jeho způsob jednání v dějinách. Otevřenost naděje dává naší víře svěžest a horizont. Nejde o otevřenost vlastní nerealistickým představám, které by projektovaly vlastní fantazie a přání, nýbrž o otevřenost, která nám dovoluje spatřit obnaženost Ježíše, který „místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu“ (Žid 12,2). Naděje, která přitahuje, a kterou paradoxně nevyvolává obraz Ježíše proměněného, nýbrž potupeného. „Potáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12,32) Pánovo naprosté sebedarování na kříži je tím, co nás přitahuje, protože zjevuje možnost být autentičtější. Je to obnaženost toho, kdo se nezmocňuje Božích příslibů, nýbrž jako pravý autor závěti předává pochodeň dědictví svým dětem: „Aby totiž (vstoupila v platnost) závěť, musí být napřed prokázána smrt toho, kdo tu závěť udělal.“ (Žid 9,16)

UPOZORNĚNÍ:

Pokračování textu „**0 skutcích milosrdenství**“ od sv. Antonína M. Clareta, jehož první část jsme otiskli v 29. čísle Světla, **bude otištěno až v některém z dalších čísel**. Omlouváme se všem čtenářům, kteří na pokračování čekají.

Redakce Světla

Rozlišování pak je tím, co se uskutečňuje ve víře, která se „projevuje láskou“ (Gal 5,6), co nám dovoluje vydávat věrohodné svědectví: „Ze svých skutků mohou dokázat svou víru.“ (Jak 2,18) Rozli-

šování se na prvním místě týká toho, co se líbí Otcí, „který vidí to, co je skryté“ (Mt 6,4,6), nehledí na představy dokonalosti různých kulturních paradigmat. Rozlišování patří konkrétní „chvíli“, protože – tak jako Panna Maria v Káni Galilejské – je pozorné k dobru druhého, což může způsobit, že Pán uspiší „svou hodinu“ nebo „nedbá“ na sobotu, aby postavil na nohy toho, kdo byl chromý. Rozlišování příhodné chvíle (*kairos*) zásadním způsobem oplývá paměti a nadějí: pamatujíc v lásce, upírá bděle pohled k tomu, co nejlépe vede k Príslibu. A to, co nejlépe vede, se vždy vztahuje ke kříži, k onomu zbavení se vlastní vůle, k onomu vnitřním dramatu „ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39), které mne klade do Otcových rukou a působí, že je to On, kdo vede můj život.

Růst ve víře

Vrátím se na okamžik k tématu „růstu“. Pokud pozorně přečtete exhortaci *Evangelií gaudium* – která je programovým dokumentem – všimnete si, že stále mluví o „růstu“ a „zralosti“, ať už ve víře, nebo v lásce, v solidaritě nebo chápání Slova. *Evangelií gaudium* má dynamickou perspektivu. „Pánův mandát misijního poslání obsahuje výzvu k růstu víry: „Učte se zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ (Mt 28,20) Z toho je zřejmé, že první zvěst musí dát prostor také cestě formování a zrání.“ (č. 160) Chci zdůraznit cestu formace a zrání ve

víře. Bereme-li toto vážně, znamená to, že „by nebylo správné interpretovat tuto výzvu k růstu výlučně nebo primárně jako věroučné vzdělávání“ (č. 161). K růstu ve víře dochází skrze setkání s Pánem během života. Tato setkání se uchovávají jako poklad v paměti a jsou naší živou vírou v osobních dějinách spásy.

V těchto setkáních máme zkušenost nedokončené plnosti. Nedokončené, protože potřebujeme pokračovat v cestě, a plnosti, protože jako ve všech lidských a božských věcech, v každé části nacházíme celek. Toto trvalé dozrávání platí pro učedníka stejně jako pro misionáře, pro seminaristu jako pro kněze a biskupa. [...]

Pevný bod kříže

Když mluvím o pevných či „stěžejních“ bodech, mám před sebou obraz hráče basketbalu či jinými slovy košíkové, který má nohu jakoby přikovanou k zemi a manévruje, aby míč ochránil, našel prostor k přihrávce, nebo aby nakročil a zaútočil na koš. Pro nás je touto nohou přibitou k zemi, kolem níž stavíme základy, Kristův kříž. Na stěně kaple Exercičního domu v San Miguel (Buenos Aires) byl nápis, který říkal: Kříž stojí, i když se svět kymácí (*Stat crux dum volvitur orbis*, motto sv. Bruna a kartuziánů). Pak se dáte do pohybu, chráníte míč, v naději, že dáte koš, a ve snaze pochopit, komu můžete přihrát. Víra – pokrok a růst ve víře – se vždycky zakládá na kříži: „Bůh uznal za dobré, že ty, kdo věří, zachráni »pošetilým« kázáním ukřižovaného Krista, což Židy uráží a pohané to považují za hloupost.“ (1 Kor 1,21,23) A tedy, jak říká list Židům, s očima upřenými na Ježíše, od něhož naše víra pochází a jenž ji vede k dokonalosti, pohybujeme se a cvičíme se, majíce na paměti „nesmírné množství, těch, kteří se na nás dívají“ – a běžíme s nadějí „o závod“, rozlišující pokušení proti víře, „bez únavy a vnitřní ochablosti“ (srov. Žid 12,1–3).

(Pokračování)

Překlad Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)

Pondělí 5. 8. 2019

6:05 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **7:15** Naše Horní Lideč **8:05** Arménie – Víra hory přenáší **8:35** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **9:40** V pohorách po horách (61. díl): Harrachovy kameny **10:00** GOODwillBOY V. (8. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **11:45** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **11:50** Bible pro nejmenší: Na počátku... **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam primiční mše svatě Drahomíra Dvouletého, OFMCap. **13:25** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **14:00** Cesta k andělům (74. díl): Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život ČR **14:55** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **15:40** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka, a Josef Špaček **16:00** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **17:35** Víra do kapsy: Dá se život plánovat? **18:00** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:05** Bible pro nejmenší: Adam a Eva **18:10** GOODwillBOY V. (8. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Tělo trpící i oslavené: Mystické spojení Krista a církve **20:50** INDIE – Čhattisgarh – Pokračujeme v boji [P] **21:20** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **21:35** Terra Santa News: 31. 7. 2019 **22:00** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? **23:20** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 **23:50** Kulatý stůl: Bolest a smrt **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 8. 2019

6:05 Jako hořčičné zrnko (5. díl) **7:00** Pod lampou **9:05** Muzikanti, hrajte **9:35** Víra do kapsy: Okultismus **9:55** GOODwillBOY V. (9. díl) **10:45** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **11:45** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **11:50** Bible pro nejmenší: Adam a Eva **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam primiční mše svatě P. Jana Slavíka **13:25** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 1. díl **14:10** Cesta k andělům (75. díl): Milan Novák – historik **15:05** V pohorách po horách (61. díl): Harrachovy kameny **15:15** Polabský lužní les **15:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran **16:00** Egypt – Stigmatizovaný křížem **16:35** Opřu se o fotbalovou hůl **16:55** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820 – 1913) **17:30** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **17:35** Bible pro nejmenší: Potopa **17:40** GOODwillBOY V. (9. díl) **18:30** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **19:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 8. 2019 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **21:00** Záblesky nad Andami **21:25** Řeckokatolický magazín (188. díl) **21:40** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **22:50** Světlo pro Evropu (10. díl): Speciál – Mezináboženský dialog **23:00** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **23:30** Na druhý pohled: 8. díl: Sůl země a světlo světa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 8. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 8. 2019 **6:25** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **7:25** Charita Veselí nad Moravou **7:35** GOODwillBOY VI. (1. díl) **8:25** V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Hermie soutěží **10:55** Noemova Archa **11:45** Bible pro nejmenší: Potopa **11:50** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Tělo trpící i oslavené: Mystické spojení Krista a církve **13:45** Víra do kapsy: Dá se život plánovat? **14:00** Cesta k andělům (76. díl): Jiří Čunek – politik **14:55** Stíny barbarské noci **15:35** Zpravodajské Noeviny: 6. 8. 2019 **16:00** Můj chrám:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kostel svatého Klimenta v Praze a Alena Anne-Marie Nedoma **16:15** Vzdělanost – Otec Miroslav **16:30** Outdoor Films s Martem Eslemem (52. díl): Procestoval jsem 88 zemí světa **18:00** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:05** Bible pro nejmenší: Abram **18:10** GOODwillBOY VI. (1. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) **20:00** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **20:20** Noční univerzita: P. Petr Karas – Hledání ztracených **21:35** Terra Santa News: 7. 8. 2019 [P] **22:00** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **22:35** Generální audience papeže Františka **23:00** Jako hořčičné zrnko (5. díl) **23:55** INDIE – Čhattisgarh – Pokračujeme v boji **0:25** Plnou parou do srdce Beskyd **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 8. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **6:50** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **7:10** Naše peníze, jejich osud **8:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran **8:30** Terra Santa News: 7. 8. 2019 **8:50** Po volání: S dominikány v Praze **9:55** Světlo pro Evropu (10. díl): Speciál – Mezináboženský dialog **10:10** GOODwillBOY VI. (2. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY IV. (6. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Abram **11:50** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam primiční mše svatě P. Petra Plachého **13:20** Jako hořčičné zrnko (5. díl) **14:15** Cesta k andělům (77. díl): Petr Váňa – sochař **15:05** Generální audience papeže Františka **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 8. 2019 **16:20** Řeckokatolický magazín (188. díl) **16:35** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **17:55** V pohorách po horách (61. díl): Harrachovy kameny **18:10** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:15** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **18:20** GOODwillBOY VI. (2. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY IV. (6. díl) **20:00** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **21:00** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka, a Josef Špaček **21:15** Večere u Slováků: 19. neděle v mezidobí [P] **21:40** 50 let Boží milosti **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Kde buzič včely **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 8. 2019

6:05 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:20** Goidič – láska nade všechno **8:25** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **8:55** Víra do kapsy: Dá se život plánovat? **9:10** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Tělo trpící i oslavené: Mystické spojení Krista a církve **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **10:15** GOODwillBOY VI. (3. díl) **10:55** V posteli POD NEBESY IV. (7. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **11:50** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam primiční mše svatě P. Lukáše Jambora **13:25** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **13:50** Tempo di vlak na

Mohelnickém dostavníku 2014 **14:15** Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born – výtvarník **15:10** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **16:00** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **17:00** Křesťané na Arabském poloostrově **17:30** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **18:15** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:20** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:25** GOODwillBOY VI. (3. díl) **19:05** V posteli POD NEBESY IV. (7. díl) **20:00** Kulatý stůl: Ekologie **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): O P. Josefu Toufarovi **21:50** Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevěné hrdlo na Gerlachu **23:25** Večere u Slováků: 19. neděle v mezidobí **23:50** V pohorách po horách (61. díl): Harrachovy kameny **0:00** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **0:20** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 1. díl **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 8. 2019

6:05 Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **7:10** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **7:30** Po volání: S boromejkami v Praze **8:35** Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **8:55** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **9:35** GOODwillBOY VI. (4. díl) **10:15** V posteli POD NEBESY IV. (8. díl) **11:05** Noční univerzita: David Říman – Bojová umění: ANO, či NE?! **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 7. 8. 2019 **14:35** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **15:35** Večere u Slováků: 19. neděle v mezidobí **16:05** Světlo pro Evropu (14. díl): Politikem a mariánským cítelem **16:50** GOODwillBOY VI. (4. díl) **17:30** V posteli POD NEBESY IV. (8. díl) **18:25** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** První křesťané: Nebezpečí herezí **19:40** V pohorách po horách (62. díl): Zakarpatská Ukrajina – Polonina Krásná [P] **20:00** Archijerejská svatá liturgia, dialogy, myrovanie: Klokočov SK [L] **21:35** Egypt – Stigmatizovaný křížem **22:10** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **23:35** Dívám se kolem sebe **0:15** Noční univerzita: RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 8. 2019

6:05 Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ **7:05** Probuzení Haiti **7:40** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (144. díl): Za českými horami **9:00** INDIE – Čhattisgarh – Pokračujeme v boji **9:30** Večere u Slováků: 19. neděle v mezidobí **10:00** Archijerejská svatá liturgia: Klokočov SK [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:00** Světlo pro Evropu (14. díl): Politikem a mariánským cítelem **13:10** Muzikanti, hrajte **13:45** Dívám se kolem sebe **14:20** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **15:40** Až na konec světa **16:40** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **16:50** Ježíš pro děti **17:55** Sedmihlásky (13. díl): Jede Šohaj z Vídna **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **18:30** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **20:00** Jako hořčičné zrnko (6. díl) **20:55** Letem jazzem (1. díl) **22:05** Výpravy do divočiny: Do džungle Filipín **23:05** Křesťané v Pákistánu **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Biblická studna **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 8. o 20:30 hod.:
V Samárii pri studni (Choroba ako uzdravenie?)

„Chorých uzdravujte, mŕtvych kriesťte, malomocných očistujte, démonov vyhánajte. Zadarťo ste dostali, zadarmo dávajte.“ Aj tieto slová z Matúšovho evanjelia sú súčasťou posolstva pápeža Františka k Svetovému dňu chorých. Akú úlohu v liečbe má viera, ako prijať utrpenie a ako pomáhať chorým? Moderuje Ľuba Oravová.

Utorok 6. 8. o 20:25 hod.: V Kontexte (Miloš Lichner SJ: Horoskopy, astrológia a kresťanská viera)

Všetci sme sa už stretli s horoskopmi. Mnohí ich čítajú, niektorí im veria a iní sa na nich zasmieja. Ako je to s astrológiou a horoskopmi? Môžeme ich bez újmy čítať? Aký je postoj Cirkvi?

Streda 7. 8. o 21:30 hod.:
Jeden na jedného (Žijeme v bezpečnom svete?)

Analýza aktuálnych udalostí v spoločenskom, politickom a cirkevnom živote. S Ľubou Oravovou a politickým analytikom Jánom Baránkom.

Štvrtok 8. 8. o 21:10 hod.: Poltón klub (Felice)

Reholník, kňaz a hudobník Félix Ján Tkáč OFMCap., člen zosku-

penia Kapucín, pôsobí na hudobnej scéne i so svojim sólovým projektom s názvom FELICE.

Piatok 9. 8. o 20:30 hod.:
Turínske plátno – história tajomstva (dokument)

Je Turínske plátno rubášom, do ktorého bolo zabalené telo ukrižovaného Ježiša, alebo ide o stredoveký podvrh? Čo nám moderná veda hovorí o tomto predmete? Na tieto a ďalšie otázky odpovedajú talianski vedci a univerzitní profesori z rôznych odborov.

Sobota 10. 8. o 20:30 hod.:
Dávid / Biblia 1/2 (film)

Životný príbeh izraelského kráľa Dávida, ktorý je v Biblii písaný do dvoch Samuelových kníh, bol bohatý na zvraty a dramatické udalosti. Ako mladý pastier bol Dávid pomazaný a Bohom vybraný, aby sa stal kráľom v Jeruzaleme miesto kráľa Saula, ktorý Boha sklamal.

Nedeľa 11. 8. o 10:00 hod.:
Svätá omša z Nimnice

Priamy prenos z duchovno-ozdravných pobytov, celebruje Marián Gavenda.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
3. – 10. SRPNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 8.		PO 5. 8.		ÚT 6. 8.		ST 7. 8.		ČT 8. 8.		PÁ 9. 8.		SO 10. 8.			
Antifona	919	1029	934	1045	1452	1634	964	1077	1722	1941	1708	1924	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	786	884	784	883	783	881	786	884	786	884		
Ranni chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	1452	1635	964	1078	1723	1941	1709	1926	1708	1925		
Antifony	920	1030	935	1046	1453	1636	965	1079	981	1097	1710	1926	1463	1646		
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1454	1636	969	1083	1724	1942	1710	1926	1463	1647		
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1448	1630	1454	1636	969	1083	1724	1943	1710	1927	1463	1647		
Prosby	924	1034	939	1050	1454	1636	969	1084	1724	1943	1711	1927	1711	1927		
Závěrečná modlitba	708	799	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	1463	1647		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	1455	1638	970	1085	986	1103	792	890	792	890		
Antifony	925	1036	940	1051	1456	1638	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1456	1638	973	1088	989	1106	1713	1930	1713	1930		
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	1455	1637	973	1088	990	1106	1712	1646	1463	1647		
Nešpory:																
	SO 3. 8.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1457	1639	975	1090	1727	1946	1714	1932	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1457	1640	976	1091	992	1109	1715	1932	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1457	1640	976	1091	992	1109	1715	1932	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1459	1642	979	1094	1730	1949	1717	1934	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	708	799	709	799	1448	1630	1459	1642	979	1094	1731	1950	1717	1935	709	800
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1459	1642	979	1095	1731	1950	1718	1936	1028	1147
Záv. modlitba	708	799	708	799	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	709	800
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 4. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Kaz 1,2; 2,21–23

Ž 90(89),3–4.5–6.12–13

 Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

2. čt.: Kol 3,1–5.9–11

Ev.: Lk 12,13–21

Pondělí 5. 8. – nezávazná památka Posvěcení římské baziliky Panny Marie

1. čt.: Nm 11,4b–15

Ž 81(80),12–13.14–15.16–17

 Odp.: 2a (*Plešejte Bohu, který nám pomáhá.*)

Ev.: Mt 14,13–21

Úterý 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo 2 Petr 1,16–19

Ž 97(96),1–2.5–6.9

 Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)

Ev.: Lk 9,28b–36

Středa 7. 8. – nezávazná památka sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Nm 13,1–2a.25–14,1.

26–29.34–35

Ž 106(105),6–7a.13–14.21–22.23

 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu. Nebo: Aletuja.*)

Ev.: Mt 15,21–28

Čtvrtek 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Nm 20,1–13

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

 Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce!*)

Ev.: Mt 16,13–23

Pátek 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22

Ž 45(44),11–12.14–15.16–17

 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)

Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 10. 8. – svátek sv. Vavřince

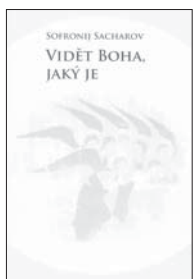
1. čt.: 2 Kor 9,6–10

Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9

 Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pūčuje.*)

Ev.: Jan 12,24–26

DUCHOVNÍ AUTOBIOGRAFIE

VIDĚT BOHA, JAKÝ JE
Archimandrita Sofronij (Sacharov) • Z ruštiny přeložil Antonín Čížek • Odborná redakce Václav Ventura • Odpovědný redaktor Michal Řoutil • Doslov Marina Luptáková, Michal Řoutil

Život v Duchu, zkušenost jiného bytí. Praxe kajicné a kontemplativní modlitby, jež uvolňuje lidského ducha z jařma zemské tíže, ze všech determinant našeho neproměnného světa, a uvádí jej do pravé svobody v Kristu, „do svazku lásky“. Právě takovou perspektivu lidského vzestupu předkládá „duchovní autobiografie“ archimandrity Sofronije (Sacharova). Jedná se o poselství člověka, jenž prožil většinu tragického 20. století (1896–1993), a neztratil víru. Naopak – uchoval „tradici Otců“ v podobě, která je zároveň blahoslavenstvím i výzvou pro každého z nás.

Pavel Mervart • Brož., 135x200 mm, 286 stran, 299 Kč

jmenného celovečerního filmu (v kinech od 8. 2. 2018) s Viktorií Stříbrnou, Veronikou Žilkovou, Bolkem Polívkou a Jiřím Dvořákem v hlavních rolích.

Martin Leschinger - FLĚTNA
Váz., přebal, 130x180 mm, 144 stran, 225 Kč

TATÍNKU, MÁME TĚ RÁDI

Eduard Martin • Odpovědný redaktor Zdeněk Rampas

Tatinkům, kteří bydlí v srdcích těch, kdo je milují. Toto je knížka o štěstí... O štěstí mít tatínka. Dobrý tatínek rozsvěcuje dítěti cestu a jeho dítě se učí po ní jít a nebloudit. Tato knížka vypráví o umění být tatínkem. Děkuje tatínkům... Říká: Tatínkové, máme vás moc rádi...

Baset ve spolupráci s nakladatelstvím Nová vlna
Brož., 120x162 mm, 304 stran, 179 Kč

NEVŠEDNÍ BELETRIE

ALENKA V ZEMI ZÁZRAKŮ
Jana Kristina Studničková • Ediční poznámka Otakáro Maria Schmidt • Fotografie Josef Řezníček

Poetické vyprávění malé dívky, která stejně jako Alenka v říši divů putuje krajinou svého dětství. Jejimi průvodci zemí zázraků – světem bez hranic mezi sny a realitou – se stávají různé legendární postavy, jako třeba Malý princ. V osobitě parafrázi slavného díla Lewise Carrola ožívají slavnosti, které důvěrně známe, aniž tušíme, jak důležitou roli v našich životech hrají. Literární předloha stejno-

ZPĚVNÍK DUCHOVNÍCH PÍSNÍ

SALVE REGINA • POUTNICKÝ KANCIONÁL
Vybral a sestavil PhDr. František Malý • Obrazová část - dřevoryty Michaela Floriana

Tento zpěvník vychází vstříc potřebám českých a moravských poutníků, kteří navštěvují posvátná poutní místa doma i v zahraničí. Navazuje na tradici českých a moravských poutnických písní (za poslední tři století) a znovu je oživuje. Vyšlo ve spolupráci s nakladatelstvím Sypták.

Hudební nakladatelství Salve Regina • Druhé vydání
Váz., 115x156 mm, 510 stran, 295 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrace značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.